

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul al Institutului European din România" (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Musial împotriva Poloniei (MC) – 24557/94 **Hotărârea din 25.03.1999**

Art. 5 § 4: Examinarea legalității detenției

Durata necesară pentru a hotărî cu privire la o cerere de ridicare a măsurii de internare într-o unitate psihiatrică : *încălcare*

În fapt – Procedura penală inițiată împotriva reclamantului acuzat de uciderea soției sale a fost întreruptă după ce în urma unui raport de expertiză medicală s-a constatat că nu poate fi considerat responsabil penal. Prin urmare, tribunalul regional a dispus internarea reclamantului într-un spital de psihiatrie. Curtea Supremă a confirmat această hotărâre. Tribunalul regional a hotărât în mai multe rânduri menținerea reclamantului în arest. La 16 martie 1993, avocatul reclamantului a depus o cerere de liberare, motivând că clientul său a fost examinat de psihiatrii de la Universitatea din Cracovia. Tribunalul a dispus examenul psihiatric în aprilie 1993, dar dosarul nu a fost trimis la universitate înainte de septembrie, iar respectivul examen nu a avut loc decât în ianuarie/februarie 1994. În raportul lor din 30 noiembrie 1994, prezentat la tribunalul regional la 15 decembrie 1994, psihiatrii au arătat că având în vedere starea sa, reclamantul trebuia menținut în arest. Tribunalul a hotărât la 9 ianuarie 1995 să îl mențină pe reclamant în arest.

În drept – Art. 5 § 4: Perioada care trebuie luată în considerare a început la 1 mai 1993, cu intrarea în vigoare a declarației poloneze de recunoaștere a dreptului la recurs individual și s-a încheiat la 9 ianuarie 1995. Deci perioada este de 1 an, 8 luni și 9 zile, perioadă incompatibilă cu noțiunea de „termen scurt”, în afara unor motive excepționale care să o justifice. În această privință, cererea reclamantului de a fi examinat de medici dintr-o instituție specifică nu poate fi interpretată ca o renunțare la drepturile sale procesuale, iar faptul că tribunalul a desemnat experți la cererea expresă a reclamantului nu îl scutea de obligația de a statua într-un termen scurt, responsabilitatea principală pentru întârzierea în realizarea expertizei revenind în definitiv statului. În plus, complexitatea chestiunilor medicale în cauză, un factor ce poate fi luat în considerare în materie de internare psihiatrică, nu poate scuti autoritățile naționale de achitarea de obligațiile care le revin conform art. 5 § 4. În plus, nu a fost stabilită nicio legătură de cauzalitate între complexitate și întârziere. Deci nu existau motive excepționale care să justifice perioada respectivă. În plus, tribunalul regional a ales să nu îi amendeze pe experți, așa cum putea să o facă, și s-a pronunțat pornind de la un raport medical redactat în urma unui examen realizat cu 11 luni în înainte și care nu reflecta în mod necesar starea reclamantului de la data hotărârii. Un asemenea interval între examenul clinic și redactarea unui raport medical poate intra în conflict cu principiul inclus în art. 5, în speță protecția contra arbitrarului. Nu s-a statuat într-un termen scurt asupra legalității arestării reclamantului.

Concluzie: încălcare (șaisprezece voturi la unu).